

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 376/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. L. M., P., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 14 C 139/2008-266 z 22. septembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co/49/2012-290 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2012 doručená sťažnosť Ing. V. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 139/2008-266 z 22. septembra 2011 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co/49/2012-290 z 29. februára 2012 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Sťažnosťou napadnuté uznesenia boli vydané v konaní o zaplatenie sumy 7 302,66 € s príslušenstvom vedenom proti sťažovateľovi pred okresným súdom. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ podal odpor. V dôsledku čiastočného späťvzatia návrhu niektorými z navrhovateľov okresný súd konanie čiastočne zastavil uznesením č. k. 14 C/139/2008-205 z 9. februára 2011 a zároveň rozhodol o vrátení časti zaplateného súdneho poplatku tým z navrhovateľov, ktorí vzali návrh na začatie konania späť. Následne podal sťažovateľ žiadosť o vrátenie ním zaplateného súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu v rozsahu, v akom bol súdny poplatok vrátený niektorým navrhovateľom. Uznesením okresného súdu bol však tento návrh sťažovateľa zamietnutý, pričom krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením č. k. 8 Co/49/2012-290 z 29. februára 2012 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Stěžovatel v této ústavní stížnosti nechce polemizovat o výkladu zákona o soudních poplatcích, neboť to je předmětem tzv. jednoduchého práva, které není předmětem zkoumání Ústavního soudu SR.

Stěžovatel proto namítá ústavně právní rovinu celé věci...

Ať už by byl v otázce vrácení soudního poplatku správný výklad Okresního soudu Bratislava I. nebo Krajského soudu Bratislava, prioritně je třeba dbát na ústavní principy. Mezi ně patří právo na rovnost podle čl. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Právo na rovnost podle čl. 1 Listiny vyžaduje, aby se s oběma stranami sporu zacházelo stejně. Jestliže tedy soudní poplatek byl vrácen straně, která spor vyvolala a poté od něj částečně ustoupila, měl by být ve stejné míře vrácen poplatek straně, která spor nevyvolala.

Rozdílné zacházení s účastníky sporu je v rozporu s právem na spravodlivý proces podľa čl. 6 odst. 1 Úmluvy.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci rozhodnutie, ktorým by vyslovil porušenie práva na „rovnosť podľa čl. 1 Listiny“ a práva „na spravodlivý proces podľa čl. 6 odst. 1 Úmluvy“ uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, označené uznesenia zrušil a sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastupovania na účet jeho právneho zástupcu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 listiny uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo sa domáhať ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V sťažovateľovej kauze mal právomoc poskytnúť ochranu jeho právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s princípom rovnosti podľa čl. 1 listiny, ktoré mali byť porušené uznesením okresného súdu, odvolací súd konajúci o riadnom opravnom prostriedku. Sťažovateľ právo podať odvolanie využil. Pre rozhodnutie ústavného súdu je však podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je preto z ústavného hľadiska podstatné a určujúce len preskúmanie postupu a rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 listiny uznesením krajského súdu

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 listiny ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pokiaľ ide o podstatu čl. 1 listiny, ústavný súd zastáva názor, že tento článok listiny (podobne ako čl. 12 ods. 1 ústavy) neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale je akýmsi základným či všeobecným ustanovením limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd, vyjadruje podstatu základných práv ako prirodzených práv a má univerzálny charakter. Uvedené ustanovenie má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní listiny a ústavy a zároveň sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou a listinou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto porušenie čl. 1 listiny je v danej veci možné skúmať len v súvislosti s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstata sťažovateľových námietok spočíva v jeho nesúhlase s uznesením krajského súdu potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý sťažovateľov návrh na vrátenie časti súdneho poplatku ním zaplateného za odpor proti platobnému rozkazu napriek tomu, že právnym nástupcom jedného z pôvodných navrhovateľov, ktorí návrh na začatie konania vzali čiastočne späť, okresný súd podľa § 11 ods. 9 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) vrátil alikvotnú časť súdneho poplatku za návrh.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k právnemu posúdeniu prípadu uviedol:

„Súdne poplatky sa vyrubujú za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ak sa vykonávajú na návrh (§ 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení zmien a doplnkov), aj za konania a za úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku súdnych poplatkov výslovne uvedené (§ 1 ods. 2 cit. zák.).

Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie (§ 2 ods. 1 písm. a), ods. 4 cit. zák.).

Súdny poplatok z návrhu na začatie konania sa vyrubuje; pokiaľ nie je ustanovená osobitná sadzba; vo výške 6 % z ceny (hodnoty) predmetu konania (položka 1. a sadzobníka súdnych poplatkov - Prílohy zákona č. 71/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov).

Podľa tejto sadzby sa platí i poplatok za odvolanie - z ceny predmetu odvolania i za odpor proti platobnému rozkazu; poplatok za odpor sa neplatí len vtedy, ak bol platobný rozkaz vydaný bez návrhu (spoločné poznámky k položkám 1., 2. bod 5. sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom do 01. 01. 2009),

Podľa § 18c ods. 6 zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 01. 01. 2009, za úkony navrhnuté alebo za konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, ak ďalej nie je uvedené inak.

Podľa § 11 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 01. 01. 2009, poplatok za odpor sa vráti, ak sa návrh na začatie konania vzal späť pred začatím pojednávania vo veci samej alebo konanie sa zastavilo pred začatím pojednávania vo veci samej.

V prejednávanej veci je nesporné, že odporcovi podaním odporu proti vydanému platobnému rozkazu vznikla dňa 01. 07. 2008 poplatková povinnosť v sume 13.200,-Sk za odpor, ktorý súdny poplatok odporca aj zaplatil v kolkoch.

Písomným podaním doručeným súdu dňa 03. 12. 2010 navrhovateľky v 1. a 4. rade oznámili súdu, že ich týkajúce sa časti návrhu berú späť a žiadajú v týchto častiach konanie zastaviť.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvé pojednávanie vo veci samej bolo začaté dňa 29. 09. 2009, na ktorom okrem iného súd prvého stupňa vykonal aj výsluch navrhovateľky v 2. rade a výsluch odporcu.

Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľky v 1. a 4. rade v prejednávanej veci vzali návrh na začatie konania späť a aj konanie sa zastavilo až po začatí pojednávania vo veci samej, a preto späťvzatím návrhu navrhovateľkami v 1. a 4. rade písomným podaním doručeným súdu dňa 03.12.2010 nevzniklo odporcovi právo na vrátenie časti súdneho poplatku, zaplateného za odpor proti platobnému rozkazu v zmysle § 11 ods. 9 cit. zák. v znení účinnom v čase späťvzatia návrhu, t. j. 03. 12. 2010, ako správne uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky odporcu týkajúce sa rozdielneho prístupu súdu k účastníkom konania v otázke vrátenia súdneho poplatku a porušenia práva

na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože v prípade rozhodovania súdu o súdnych poplatkoch v zmysle citovaného zákona je rozhodujúce splnenie zákonom stanovených podmienok pre zaplatenie alebo vrátenie súdneho poplatku a v danom prípade tieto podmienky pre vrátenie častí súdneho poplatku za odpor splnené neboli. Pokiaľ odporca namieta, že navrhovateľkám v 1. a 4. rade vrátil súd prvého stupňa časť súdneho poplatku, toto odôvodnil súd ich vstupom do konania ako právnych nástupcov pôvodného navrhovateľa v 1. rade a v tejto časti rozhodnutie súdu nebolo napadnuté odvolaním, preto odvolací súd nemôže preskúmať správnosť postupu súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o vrátení súdneho poplatku navrhovateľkám v 1. a 4. rade. Na základe odvolania odporcu, ktorému návrhu na vrátenie časti súdneho poplatku nebolo vyhovené, odvolací súd môže preskúmať len vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti, a teda môže skúmať len splnenie zákonných podmienok pre vrátenie časti súdneho poplatku odporcovi. Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že k späťvzatiu návrhu navrhovateľkami v 1. a 4. rade nedošlo pred začatím pojednávania vo veci samej, správne súd prvého stupňa rozhodol, keď návrh odporcu na vrátenie časti súdneho poplatku na odpor zamietol.“

Sťažovateľ v sťažnosti netvrdí a ani sa nepokúša argumentovať v tom smere, že by krajský súd svojím rozhodnutím nesprávne aplikoval relevantnú právnu normu (prípadne aplikoval nesprávnu právnu normu), v danom prípade obsiahnutú v § 11 zákona o súdnych poplatkoch. Podľa názoru sťažovateľa však krajský súd s ním v konaní o jeho návrhu zaobchádzal v porovnaní s inými účastníkmi konania odlišne. Pritom však nenamieta porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy zaručujúceho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní ani obsahovo totožné právo vyjadrené v čl. 37 ods. 3 listiny, ktorých podstate vlastne obsah sťažnosti zodpovedá viac, ale namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujúceho právo na spravodlivé súdne konanie a princíp vyjadrený čl. 1 listiny.

Medzi základné požiadavky spravodlivého procesu zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nepochybne patrí aj princíp rovnosti účastníkov konania, ktorý ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie.

Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08, I. ÚS 336/2011). Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (I. ÚS 416/2010)

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, ako v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002, bod 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (podľa citovaného rozsudku Komanický, bod 46).

V okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil porušenie už opísaných procesných zásad rovnosti účastníkov konania, ktoré sú garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd riadne prejednal odvolanie sťažovateľa a preskúmal meritórne závery uznesenia okresného súdu tak, aby sťažovateľovi neodoprel právo na spravodlivé súdne konanie. Pritom žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by krajský súd vo vzťahu k procesným právam a povinnostiam iných účastníkov konania postupoval odlišne. Rovnako nebola ústavným súdom zistená ani nesprávna aplikácia relevantných právnych noriem, ktorá by mohla viesť k posúdeniu napádnutého rozhodnutia krajského súdu ako arbitrárneho. Práve naopak, odôvodnenie tohto rozhodnutia dáva jasnú a dostatočnú odpoveď na to, prečo nie je možné priznať sťažovateľovi právo na vrátenie časti ním zaplateného súdneho poplatku.

Ústavný súd v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o rozdielnom zaobchádzaní zastáva názor, že k porušeniu zásad rovnosti účastníkov konania, ako aj samotného čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo len v tom prípade, ak by v súdnom konaní jednému účastníkovi

subjektívne právo vyplývajúce z právneho poriadku Slovenskej republiky priznané nebolo, zatiaľ čo inému účastníkovi by takéto právo priznané bolo. Podľa názoru ústavného súdu ak by však niektorému z účastníkov konania bolo priznané právo, ktoré mu z právneho poriadku nevyplýva, a neskôr by inému účastníkovi konania už toto právo priznané nebolo pre rozpor s objektívnym právom, nemôže sa účastník konania, ktorému takéto právo priznané nebolo, s úspechom domáhať vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konania s cieľom domôcť sa priznania niečoho, čo mu podľa objektívneho práva nepatrí. V tomto smere sa javí ako spravodlivé pripustiť len možnosť zrušenia toho rozhodnutia, ktoré bolo vydané v rozpore s objektívnym právom, pokiaľ by samozrejme právny poriadok použitie niektorého z právom predpokladaných prostriedkov nápravy umožňoval.

Zároveň je potrebné pripomenúť, že rozhodovaním o návrhoch na vrátenie časti súdneho poplatku všeobecné súdy nespôsobili nerovnaké podmienky pri realizácii procesných práv účastníkov, pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ani neprípustne nezasiahli do otázok súvisiacich s rozhodovaním o merite veci. Rozhodnutie o vrátení, resp. nevrátení časti súdnych poplatkov môže v budúcnosti ovplyvniť len výšku náhrady trov konania. Navyše rozhodovanie všeobecných súdov v otázkach, ktoré sa týkajú vrátenia častí zaplatených súdnych poplatkov, však podľa ústavného súdu nedosahuje takú mieru ústavnej relevancie, ktorá by odôvodňovala zásah ústavného súdu. Uvedené platí aj vo vzťahu k prípadu predloženému sťažovateľom.

Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd ani nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia

ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd nezistil existenciu okolností nasvedčujúcich tomu, že by namietaný rozsudok krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na spravodlivé súdne konanie, pretože súdy v posudzovanej veci použili relevantné právne normy a vyložili ich ústavne konformným spôsobom. Nie je preto na mieste vysloviť v sťažovateľovej veci porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o porušení iných článkov ústavy, resp. listiny (v danom prípade čl. 1 listiny) vždy len v spojení s namietaným porušením už konkrétne označeného základného práva alebo slobody a takéto porušenie zistené nebolo, nie je možné vysloviť ani záver o porušení čl. 1 listiny.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dospejúc k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012